

..הממשלה איתנו! קוראים הפורעים החדשים

אין גבול!

מערבית, המיידים אבנים במכוניות יורדות, ובין האבנים החרדים המיידים בשבתות אבנים במכוניות חילונית.

החקירה נכנסה למבוי סתום. היא נחלה כישלון מוחלט. סוטאלי. הסיבות האפשריות הן בדיוק אותן הן סיבות שהיו לכישלון החקירה בעניין ראשי-הערים קטועי-הרגליים.

אף במיקרה אחד מכל המיקרים האלה לא נתפסו האשמים. כל ילד במדינה יודע מניין באו, ולאן הם חזרו. אין ספק כי שילטונת-הביטחון יודעים היטב מהם.

כמה שנים עברו מאז ליל-הדמים, שבו פשטו חוליות-רצח ברחבי הגדה, ניסו לרצוח את ראשי-העיריות וגרמו ל-קטיעת רגליהם של שניים מהם?

במיקרה הערבי, נכנסו שילטונת-הביטחון לפעולה נמרצת. תוך שימוש בשיטות-החקירה שהם אמנים עליהן, הם איתרו את הנערים שורקו את האבן. אף שלא היו אלא חלק מן השבאב המקומי, הם זכו לתואר "חוליות-מחבלים". הם "הודו" (ערבים תמיד "מודים", יהודים המבצעים פיגועים כאלה לעולם אינם מודים. מעניין מדוע.) ועוד לפני שהוכא למישפט, נאטמו הבתים של מישפוחותיהם, ועשרות בני-אדם הושלכו לרחוב.

לש בכך נחמה מסוימת, למי ש מחפש נחמה מסוג זה.

מעשים שזרצח, נסיון-לרצח, חבלה גופנית חמורה, פגיעה ברכוש, קשירת-קשר ופשעים אחר

ה מזור מפני ששרות-הביטחון-הכללי מתנאה בכך שלא היה אף מעשה-חבר לה אחד בישראל ובשטחים הכבושים שלא פוענח על-ידו. אף לא אחד! זה יכול לקחת יום, שבוע, חודש, שנה, אבל בסופו של דבר, כל חוליות-החבלה הפלסטיניות, שביצעו פיגועים ביהודים, נתפסו.

עוצר במחנה-פליטים, אך לא במאה שערים

שמע שיש שני סוגים של אבנים בנוף של ארץ-ישראל. יש אבן ערבית, שהיא — עץ פי הודעות של דוברים רשמיים — "נשק קטלני".

נגד נשק קטלני זה מופעלים כל האמץ צעים, המתחילים הצטוו על-ידי הרמטכ"ל רפאל איתן לפתוח באש כדי להתגונן מפניו. הבריכנסת תבעו שגם כוחות-הביטחון יפתחו במיקרים כאלה באש, לא רק ברגלי המפגינים, אלא גם "למעלה מזה". כלומר: לירות כדי להרוג.

משמע: העיקרון של ההיתר לכיצוע פשעים אינו גזעני. הגבול בין המותר ואסור אינו עובר רק בין ערבי ויהודי, הוא עובר גם בין יהודי ליהודי.

רים אינם נענשים, כאשר המבצעים עים הם יהודים שפעלו נגד ערבים.

כל אדם במדינה ובשב"כ יודע מניין יצאו חוליות-הרצח באותו הלילה, מניין בא הנשק שלהן, ומאילו חוגים התגייסו הבריהן. יש להניח כי שרות-הביטחון הכללי מפקח על חוגים אלה, כפי שהוא מפקח על כל החוגים העלולים לבצע פשעים פוליטיים במדינה.

לכאורה, זה די מוזר. שהרי הי זורקים אינם ציונים, אינם לאומי נים, אינם חסידים-יפוח. הם אנטי-ציונים מוצהרים, הרואים בעצם קיומה של מדינת-ישראל חטא בדי יכופר.

משמע: הגבול אינו עובר רק בין ערבי ויהודי, גם וזה לא רק בין שוחרי-סיפוח לשוחרי-שלום. יש עוד גבול: בין דתי לחילוני.

אילו היה איש שלום עכשיו מבצע פשע נגד איש גוש-אחונים (דבר שאינו יכול לקרות, בגלל האופי השונה של שני המחנות), אין ספק שהיה נתפס, מועמד לדיון, מורשע ונענש. כאשר איש גוש-אחונים מבצע פשע נגד איש שלום עכשיו, הוא אינו נתפס, אינו מועמד לדיון, אינו מורשע ואינו נענש.

וכדה זו אינה מטרידה את הרוב הגדול של אורחי-ישראל. חלק מן הציבור מודה, בגלוי או בסתר-ליבו, עם מבצעי הפעולות האלה. הם מאמינים, כמו ראשי-המטה-הכללי שפרש זה עתה ברוב כבוד, כי הערבים הם "גזקים מסוממים", מי שמצוייג לא היה ערבי. הוא מבצע עבודה חיונית של היגיינה ציבורית.

מ בחינה חיונית, יש כמה הסברים אפשריים לתעלומה זו. לא לתעלומת הרצח, אלא לתעלומת החקירה. הסבר אחד הוא זה שהופיע לא פעם בדבריי-פרשנות בעיתונים זרים. הוא אר מר: השילטון הורה לחוקרים שלא לגלות את המבצעים. הוא לא היה מעוניין בשרי תוק מוקד זה של לאומנות קיצונית, מכיון שזהו עמור-השרדה של תנועת ההתנחלות.

לדתיים מותר לפגוע בחילוניים. מותר להם ליירות בהם אבנים. להתפרץ לדי רותיהם ולהכותם מכות-רצח, כפי שקרה לאחרונה בירושלים. מותר להם גם — על אחת כמה וכמה — לפרוץ לדירתה של זקנה ערביה ולהכותה מכות-רצח, עד אובדן-ההכרה.

מי הם היהודים שמותר להם להת- נכל ליהודים אחרים? עובר גבול ברור בין לאומני ובדתי-לאומני, בין שוחרי-סיפוח ושוחרי-שלום. זה ברור.

חלק אחר של הציבור מתייחס לכל העניין באדישות. אין הוא רוצה לדעת, וכבר הוכח בעבר, בארצות אחרות, שמי שאינו רוצה לדעת, מצליח בכך — גם כאשר מתרחשים הדברים לגוד עניני. גישתו של ציבור זה היא כך: זה קורה שם, זה לא נוגע לנו, כי זה לא יכול לקרות לנו.

הסבר שני הוא שהשילטון לא היה מעוניין בפיענוח הפשע, מפני שהיו מעורבים בו כמה מזרעות המימשל בגדה. והרי ברור כי חוליות-רצח אינן יכולות להסחוב במשך לילה שלם ברחבי השטח חים הכבושים, להטמן מיטעני-נפץ מתוחכמים ולהסתלק, מבלי שנעזרו במעשה או במחדל על-ידי אנשים בתוך כוחות-הביטחון.

אין כאן בעיה ערבית. יש כאן בעיה ישראלית. בעיה של סדר-החיים הי דמוקרטי, של יסודות מדינת-החוק. כאשר יש שלושה-ארבעה גבולות בין מי שמותר לו לבצע פשע לבין מי שאסור לו — יתוספו עליהם במרוצת הזמן גבול רביעי, חמישי ושישי. נקבע העיקרון שלכל חסידי השילטון מותר להפר כל חוק (הממשלה איתנו!) צעקו פעם פור-עים בארץ זו). והיא התחלת הסוף של מדינת-החוק.

שוחרי-סיפוח הם בעיני השילטון הקיים ציונים יותר טובים מאשר שוחרי-השלום, שהם בעצם בוגדים, עוכרי-ישראל ואויבי המדינה. מי שמתנגד לבוגדים, לעוכרי-ישראל ולאווי-המדינה אינו פושע, הוא עושה מיעוזה, מוכן שאין להענישו. אך אין זה הגבול החיידרי.

אך זהו פעות. אחרי התעלומה הבלתי-מפוענחת של ההתנקשויות בראשי-הערים הערבים באה התעלומה של רצח אמיל גרינצווייג, גרינצווייג לא היה ערבי. אבל גם רוצחיו לא התגלו. גם הפעם הופעלו מיטב החוקרים של מיטב שרותי-הביטחון. גם הפעם הובטח שתהיה חקירה, שלא היתה עוד כדוגמתה. הנשיא, ראשי-הממשלה והשרים גינו את המעשה ותבעו כי האשמים יובאו לדיון, ומאז — יוק, לא כלום.

יש לזקן זה אינו חריג. הליפק. שורה ארוכה של פשעים בוצעו על-ידי המתנחלים ובעלי-בריתם. היה "ליל-הבדולח" הקטן באל-בירה, שבו נופצו במשך שעות השמשות של שירות מכוניות. היו פוגרומים בכפרים ערביים, היו יריות של מתנחלים לעבר צעירים בגדה, שבהם נהרגו ונפצעו אחרים. היו מעשי-הפיגוע של מתנחלי קריית-ארבע באזור חברון. התפוצצה פצצה ליד המיסגד של חברון. היו לאחרונה לילי-המכוניות בחברון, ונחבלו עשרות מכוניות של התושבים הפלסטיניים.